

*Hur var det nu man fick lära sig på tysklektionerna?
"Wenn jemand eine Reise tun, dann kann er was erzählen"...*

En fiskeres

Jag sitter vid mitt skrivbord och drömmer bland flugaskar, fotografier, kartor och gamla tummade biljetter.

Jag tänker på alla fiskeresor jag gjort genom åren och alla fantastiska platser jag fått uppleva. Utanför fönstret börjar naturen vissna. De första torra löven virvlar runt på gräsmattan. Över den isblå hösthimlen sträcker en flock tranor söderut. I skuggan av ladugården ligger ännu nattens rimfrost kvar.

Men i mitt sinne råder sommar, sol och behaglig värme. I min dagdröm återupplever jag alla de sköna stunderna: än en gång slåss jag med Nya Zeelands vildaste öringar och regnbågar, drillar mina isländska storöringar i vulkaners skugga, överlistar sparsmakade salmonider i engelska Test. Återigen känner jag de tunga knyckarna av silvriga laxar i Skottland, förundras över de märkliga fiskar vi drar ur det blå Atlantdjupet utanför Madeiras kust och tar spänntag mot relingen, när en cypriotisk bonito kastar sig över trollingjiggen...

Plötsligt rycker jag till och far upp från min stol.

- Nä, ta mig tusan! Nu är det dags. Dags för en ny fiskeres. Och den ska ske nu, på momangen. Ögonblickligen!

Ivrig och febrig börjar jag packa mina grejor. Snabbt, hetsigt och nervöst slänger jag ner det allra nödvändigaste. Fiskegrejor, lite kläder, cigaretter, kameran och några filmrullar.

På vägen ut passerar jag min sambo, som tittar förundrat på mig.

- Jag ska på fiskeresan, säger jag. Till dalen med bäcken där öringen vakar och kungsfiskaren ritar koboltblå streck under alarnas skugga.

Jag hör inte hennes protester. Vill inte lyssna till dem. Jag uppfattar bara spridda delar som "du hinner inte...." och "ja, jag tänker minsann inte vänta..."

Snart är jag på väg.

Jag följer den gamla uttorkade bäckfåran genom storskogen. Där ligger färsk rådjursspillning mellan ekarna och högst upp på en sten har räven placerat sitt visitkort.

Jag kämpar mig genom det stora vindfället och svär som vanligt över den där lömska tallgrenen, som alltid sätter krokben på mig.

När jag passerar den halvt raserade banvallen, där en gång ångloken tuffade fram genom dalen, hör jag fasantuppens hesa skrik bortom de täta björnbärssnåren.

En ensam kråka kommer kavande med lugna vingslag, medan jag passerar det stora fältet ner mot bäcken och när jag når det kvillrande, klara vattnet stiger en liten öring mot ytan och suger i sig en frusen slända.

Äntligen framme!

Jag slår mig ner på strandkanten, tänder en cigarett och gör i ordning min utrustning. Hur länge har jag varit på väg? En halv dag? Några timmar? Eller kanske bara ett par minuter? Jag vet inte. Från det jag fattade beslutet om denna plötsliga, ögonblicksinspirerade fiskeresan har allt gått så fort. Jag har på något sätt tappat tidsperspektivet.

Just som jag ska göra mitt första kast, hör jag en försiktig harkling bakom mig. När jag vänder mig om står min sambo där.

- Hej, storfiskar'n, säger hon. Har du rest färdigt nu? Jag sa ju att du inte skulle hinna. Kom nu så går vi hem. Middagen står på bordet och jag har inte lust att vänta.

Uppgivet packar jag ihop mina prylar igen. Tillsammans går vi hemåt mot gården. Men nu tar vi den korta vägen - den som går från bäcken rakt upp till huset och som inte tar mer än två - tre minuter att gå.

- Tja, det blev ju inte mycket till fiskeresan, tänker jag för mig själv, när jag hänger upp spöet på väggen. Men en liten resa blev det i alla fall. Och det är kanske inte alltid fiskeresans längd, som ger den största upplevelsen. En "resa" just utanför stugknuten kan vara lika givande.

Men man bör förstås inte glömma att kolla om middagen står på spisen, innan man ger sig iväg...